

Himna vīna tikumiem 酒德頌

Liu Lin 劉伶(221-300)

Es – dižens vīrs, man debess un zeme – viens rīts, desmit tūkstoš rītu – viens acumirklis, saule un mēness – durvis un logi, astoņas debess puses – mana nama lievenis. Es soļoju pa neceļiem un dzīvoju bez mājām, debesis man sega, zeme – paklājīņš. Kad uz kājām stājos, cieši tveru karafi un kausu, bet ceļā dodoties es rokās ņemu kanniņu un litriņu. Vien vīns mans pienākums, priekš kam man vēl ko citu?

Kāds augsta ranga lielskundziņš un sārtā zīdā jozies prātnieks, izdzirdējuši vēja nestas baumas, sagribēja principus man ieskaidrot. Tie atrotītām piedurknēm un lepni rieztām krūtīm, acis nikni zibinot un zobus skaļi griežot, knaši steidza izklāstīt man morāli un likumus, ko darīt drīkst, ko nē. Bet es tik tvēru kanneli un iešūpoju mučeli, tad tuvināju krūku lūpām un nesteidzīgi iemalkoju. Bārdā sapinies, izplestām kājām, es noslīgu reibumā dulnā, bez saprāta un bez pārdomām uzjautrinājos par viņu abu nebeidzamo kņadu.

Nekustīgs kļūstu dzērumā, bet mundrs pamostoties. Ieklausos klusumā un nedzirdu pat pērkona dārdus; cieši ielūkojos, bet nesaskatu pat Taišaņ kalna tēlu. Manu miesu negriež ne aukstums, ne tveice, ne arī godkārigas jūtas. Nolūkojos uz desmit tūkstoš būtnēm, kas, trauslas un pārejošas, aizpeld pa Haņšui straumi kopā ar trīsgadīgām ūdenszālēm. Divi varoņi man blakus tusējas, kā lapsene un kā graudu tārps.

(tulk. Agita Baltgalve)